

ele un corp comun și din acesta vom ajunge la un acord... Asemenea „Dialog” niciun ortodox – ortodox adevărat, nu doar cu numele – nu e posibil să-l aibă, de vreme ce mai înainte acceptă și mărturisește că Duhul Sfânt rămâne încontinuu în Biserică (Hristos a întemeiat o singură Biserică, nu mai multe) și o conduce pe aceasta „la tot adevărul” (Ioan 16, 13). [...] Este tragic să vedem unirea ca pe o adunare aritmetică a creștinilor... pentru a înfrunta mai eficient tabăra puterilor adverse! Unirea (repet, unirea într-un adevăr, nu cea într-un rătăcire), nu este un mijloc de izbândă al vreunui scop, fie el și sfânt. Unirea, ca reîntoarcere a fiilor rătăcitori în brațele mântuitoare ale Tatălui, este scop în sine! Adunarea aritmetică a creștinilor este urmarea firească a unirii, este rezultatul care vine automat. În niciun caz nu poate constitui motivul și scopul acesteia. Dacă papistașii se vor întoarce la Sfânta Credință a Sinoadelor Ecumenice, îi vom primi pe aceștia cu

brațele deschise și cu inimă bună. Asta nu pentru înmulțirea puterilor creștinilor (să încetăm odată să cădem în a treia ispită cu care a fost ispitit Hristos!), ci pentru împlinirea voii Domnului, care a fost și dorința tuturor ucenicilor adevărați ai Acestuia, adică pentru plinătatea Casei Părintești. Dacă vor menține rătăcirea lor, dacă vor continua să susțină născocirile demonice ale primatului și infailibilității papale, atunci săraca și smerita Ortodoxie să rămână unde este. Îi este suficientă comoara nestricăcioasă a adevărului. „Și adevărul este mai mare și mai puternic decât toate. Tot pământul cheamă adevărul și cerul îl binecuvântează pe acesta, și toate lucrurile se cutremură și tremură, și nedreptate nu este întru el... iar adevărul rămâne în veac și trăiește și stăpânește în vecii vecilor... Binecuvântat este Dumnezeu adevărului (parafrază la I Ezra 4, 35 și urm.). Amin.

Sursa: www.areopagul.blogspot.ro

PROGRAMUL LITURGIC

- **Vineri: 14 februarie**
18:00 – Sfântul Maslu
- **Sâmbătă: 15 februarie**
18:00 – Vecernia
- **Duminică: 16 februarie**
08:00 – Utrenia și Sfânta Liturghie
→ *Întoarcerea fiului risipitor*
→ *Sfinții Mucenici Pamfil și Valent*

Str. Doamnei, Nr. 18, Sector 3, București

www.sfantul-ilie.ro

BULETINUL PAROHIEI SFÂNTUL ILIE HANUL COLȚEI

♦ Nr. 59 / 09 februarie 2014 ♦

I. L. CARAGIALE

NOI ȘI BISERICA

Încă demult, lumea noastră românească nu mai merge la biserică. Oamenii de sus, de mijloc și de jos au uitat demult cărarea ce duce la locul icoanelor.

Boieri, ostași, meseriași, negustori, dascăli, slujbași, mari și mici, s-au lepădat de datoriile către legea lor

creștinească – toți sunt astăzi liber-cugetători.

Și, firește, dacă dumnealor sunt astfel, trebuie și femeile dumnealor să fie astfel, adică liber-cugetătoare; și, prin urmare, cum ar putea să fie copiii dumnealor altfel decât sunt mamele, adică altfel decât liber-cugetători! [...] Părinții voștri!

Prăpastie de vreme nemăsurată între ei și noi! Mii de mii de ani de va fi trecut de la viața lor până la a noastră și tot nu li s-ar fi șters mai bine din inimile copiilor pomenirea și dragostea și evlavlia și felul.

Ei au crezut și s-au închinat, și sufletele lor găseau mângâiere și tărie în închinăciune.

Noi nu ne mai închinăm, fiindcă nu mai credem.

Sufletele noastre nu mai au nevoie de mângâiere; inimile noastre nu mai au nevoie de tărie, fiindcă sunt de piatră,

și din piatra aceasta scăpărăm scânteile liberei-cugetări, noi românii foști ortodocși, cari suntem mai deștepți, mai luminați, mai mândri, mai puternici decât toate neamurile lumii. [...]

Noi – nu ne închinăm.

Închine-se nerozii!

Filosofia noastră se pune mai presus de nevoia închinăciunii!

Clopotele – zgomot! Icoanele – fleacuri! Credința – moft!

Închiză-se bisericile, surpe-se zidurile lor!

Părinții noștri cari le-au zidit erau niște barbari, niște primitivi, fără nici o cultură serioasă; ei nu aveau spiritul de examen.

Noi suntem oameni moderni.

Măture-se dărâmăturile bisericilor, ca să se deschidă locuri largi, piețe vaste, pe cari, după cerințele progresului, să se zidească oteluri mărețe și cluburi politice, teatre de varietăți și burse de comerț!

Și nu care cumva să-ndrăznească a ridica glasul cineva! În cazul cel mai bun pentru dânsul, ar fi un om ridicul. E destul că biserica e tolerată!

Un slujitor al altarului, când stătea sub loviturile unei cumplite prigoniri, unei năpăstuiiri strigătoare la cer, izgonit și maltrat ca odinioară Sf. Ignatius al Constantinopolei, mi-a spus cu adânc amar:

– Nu le e frică, fiule, de bătaia lui Dumnezeu?

– Nu, părinte, i-am răspuns; nu-i e frică nimănui de bătaia cui nu crede că este.

Ai uitat că ai de-a face cu o lume care nu crede în Dumnezeu, cu o lume căreia nu i-a fost frică să prefacă în pușcării lăcașurile sfinte, închinare credinței străbune, unde zac oseminte de măreți voievozi?

Se va mai schimba lumea noastră românească? Va mai vrea Dumnezeu să o reîntoarcă la Dânsul?

Dumnezeu știe!

Deocamdată, copiii noștri vor merge pe calea noastră, cuminte. De ce avem școli românești în care urmează înalte învățături ale omenirii? Pentru ca să ni-i lumineze și ca să ni-i crească.

Din aceste școli naționale ies pe fiece an sute și mii de viitori cetățeni luminați, toți liberi-cugetători, plini de despreț pentru vechea rătăcită credință creștină, astăzi demodată, ridiculizată, scuipată.

Ei au învățat o religie mai omenească decât cea creștinească. O religie care predică nu mila sau îngăduința, nu blândețea și omenia; o religie aspră, care predica omului:

“Ești o fiară! Ghearele tale și colții tăi sunt deșteptăciunea și șiretenia. Fii perfid, crud, neîngăduitor cu semenii tăi!

Nu te uita o clipă sus pe cer; aici, în jos, pe pământ, uită-te cu ochii-n patru, ca și cum ai avea patru picioare; aci, pe pământ, se isprăvește tot pentru tine! Ești fiară, fii fiară!

Fiarele n-au biserică; fiarele nu se-nchină, fiarele n-au Dumnezeu”.

Sursa: www.razvan-codrescu.blogspot.ro

Ion Luca Caragiale, *Nimic fără Dumnezeu*, Editura Anastasia, 1997.

PĂRINTELE EPIFANIE TEODOROPoulos

PRIMEJDIILE VENITE DIN „DIALOG”

Cum despărțim deci iubirea de adevăr? Un singur Dialog poate exista: Fie „Dialogul iubirii într-un adevăr”, fie „Dialogul adevărului într-o iubire”. Creștinește nici iubire fără adevăr nu poate exista, nici adevăr fără iubire. Când iubești indiferent de adevăr nu iubești cu adevărat. „Iubirea” aceasta e posibil să fie noblețe, diplomație, bune moravuri, comportament minunat, atașare sentimentală, orice altceva, însă iubire, iubire a lui Hristos, nu este! Iar când îi înveți pe alții adevărul și nu iubești, nu trăiești într-un adevăr. E posibil să ai cunoaștere subțire a adevărului, e posibil să crezi în diferite dogme corecte, dar nu ești diferit de demoni. „Și demonii cred și se înfricoșează” (Iacov 2, 19), dar nu se mântuiesc! Credinciosul, urmându-L pe Hristos în toate, îi iubește pe toți. Și pe cei de altă credință, și pe cei de altă religie, și pe ateii, și pe hulitorii și prigonitorii Acestuia. Tocmai pentru că-i iubește, are „mare tristețe și durere neîncetată în inimă”, fiindcă toți aceștia sunt departe de adevărul care mântuiește. Creștinul fără dragoste este „aramă sunătoare și chimval răsunător” (I Corinteni 13, 1). Ce înțelegem când spunem „Dialogul iubirii într-un adevăr” sau „Dialogul adevărului într-o iubire”? Nu cumva faptul că vom cerceta, într-o iubire,

spre aflarea adevărului? Acest sens al „Dialogului” ar fi posibil să existe doar dacă doi ateii sau necunoscători ar hotărî să dialogheze. Însă atunci când dialoghează un creștin ortodox cu oricine altcineva, acest sens este total exclus. Pentru noi adevărul nu se discută, nu poate fi obiect de cercetare: doar se oferă. Și se oferă, deoarece există. Și există, fiindcă a fost predat și se păstrează. Așadar dialogul adevărului într-o iubire (sau al iubirii într-un adevăr), pentru ortodox înseamnă: „Dialoghez cu cel de altă credință, din iubire pentru el, ca să-i arăt unde este adevărul și cum va fi condus la el”. Desigur, dialogul nu se identifică cu predica. Vor vorbi amândouă părțile, își vor spune punctele de vedere. Vor fi împotriviri, tensiuni, dezacorduri. Însă scopul ortodoxului va fi mereu nezdrușcinat: fără compromisuri și cedări, va depune mărturie pentru adevăr, cu stăruință și răbdare! Dacă se cade de acord în ceea ce privește adevărul, bine; dacă adevărul nu este primit, se întristează.

Suntem deci pentru „Dialog” cu papistașii? Și da și nu! Da, dacă putem dialoga în condițiile de mai sus. Nu, dacă prin „Dialog” înțelegem cercetare a adevărului, adică plecăm de la ipoteza că niciunul nu deține adevărul absolut și integral, ci peste tot există fărâme de adevăr și molecule de rătăcire și prin urmare vom lucra pentru strângerea tuturor fragmentelor de adevăr, vom face din